

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: P. K.
bytem
doručovací adresa:
zastoupen advokátem Mgr. Bc. Vítězslavem Jírou
sídlem Rooseveltova 564/6, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2017, č. j. JMK 6002/2017, sp. zn. S-JMK 170558/2016/ODOS/Ša,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2017, č. j. JMK 6002/2017, sp. zn. S-JMK 170558/2016/ODOS/Ša (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru dopravy, ze dne 19. 9. 2016, č. j. MUZN 77480/2016, sp. zn. 8190/2016/Petr (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 16. 5. 2016 v 9:40 hod. na pozemní komunikaci v obci Prosiměřice, okr. Znojmo, ve směru na obec Vítonice, jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. F. G., RZ:, z nedbalosti nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 800 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení, přičemž se následně zabýval tím, zda byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností. V tomto kontextu předně připomněl, že se ve správním řízení uplatňuje zásada volného hodnocení důkazů, podle které může správní orgán hodnotit závaznost a přesvědčivost jednotlivých důkazů podle své úvahy, přičemž přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Žalovaný proto nepovažoval za problematické, pokud prvostupňový správní orgán hodnotil svědeckou výpověď policisty jako věrohodnou, pakliže svoji úvahu dostatečně zdůvodnil. V projednávané věci se navíc jedná o přestupek spočívající v nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem, který nebyl zdokumentován žádným technickým prostředkem. Není pak podle žalovaného výjimkou, že se tvrzení policisty a obviněného z přestupku navzájem rozcházejí. V této souvislosti žalovaný doplnil, že svědeckou výpověď policisty lze podle judikatury Nejvyššího správního soudu obecně považovat za věrohodnou, neboť se z jeho strany jedná pouze o výkon služební povinnosti. V řízení pak nevystaly žádné pochybnosti o tom, že byl postup policisty během silniční kontroly standardní, tedy že nebyl zaujatý a nevykazoval žádné znaky šikanózního jednání. Z toho důvodu dospěl žalovaný k závěru, že bylo žalobci spáchání přestupku spolehlivě prokázáno na základě svědecké výpovědi policisty, podpořené obsahem úředních záznamů. Ve vztahu k žalobcem odkazovanému nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, pak žalovaný uvedl, že není přiléhavý, neboť v něm byli policisté přímo zainteresováni na výsledku řízení, a to kvůli nařčení z fyzického napadení a impertinencí. V nyní projednávané věci naopak nebyl postup policisty nestandardní, protože jej tak lze považovat za osobu, která nemá zájem na výsledku řízení.

III. Žaloba

3. Žalobce v žalobě předně namítal, že se žalovaný nezabýval jeho námitkou ohledně zainteresovanosti zasahujícího policisty na výsledku řízení, přičemž považoval skutkový stav za zjištěný bez důvodných pochybností pouze s odkazem na svědeckou výpověď policisty a úřední záznamy, přestože byly sepsány stejnou osobou. K tomu žalobce doplnil, že podle judikatury je třeba v případě, kdy proti sobě stojí tvrzení

policisty a obviněného z přestupku, důsledně posuzovat věrohodnost jednotlivých důkazů a v této souvislosti respektovat základní zásady správního trestání, včetně presumpce neviny. Podle názoru žalobce pak nelze bez dalšího argumentovat zásadou volného hodnocení důkazů, protože její podstata nespočívá ve svévoli správního orgánu, resp. možnosti nedůvodně upřednostňovat důkaz svědeckou výpověď policisty před výpověď obviněného z přestupku. Jiné důkazy nebyly provedeny a úřední záznam je pouhou reprodukcí svědecké výpovědi policisty. Žalovaný navíc podle názoru žalobce nerespektoval výše citovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, podle kterého musí být důkladně posouzena zainteresovanost policisty jako svědka na výsledku řízení, a to zejména pokud je jeho výpověď jediným přímým důkazem o spáchání přestupku. V nyní projednávané věci pak z podkladů pro vydání rozhodnutí vyplývá, že si žalobce během silniční kontroly vyžádal evidenční číslo policisty, aby si na něj mohl stěžovat, přičemž sám policista označil chování žalobce za arogantní. Pokud by se prokázalo pochybení policisty, který navíc mohl bezpečnostní pás přehlédnout, mohlo by to pro něj mít nepříznivé následky. Z toho důvodu nelze dovodit, že by neměl zájem na výsledku řízení, čímž se však žalovaný dostatečně nezabýval. Proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit náklady řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

4. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, neboť bylo prvostupňové i napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem. Pokud se jedná o namítané nevypořádání námítky ohledně zainteresovanosti policisty jako svědka na výsledku řízení, žalovaný k tomu doplnil, že se touto otázkou výslovně zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako hodnocením podkladů pro vydání rozhodnutí. Kromě toho se žalovaný při svém rozhodování dále zabýval nejen judikaturou Nejvyššího správního soudu, ale také žalobcem odkazovaným náleznem Ústavního soudu (sp. zn. I. ÚS 520/16), který ovšem nebyl na nyní projednávanou věc přílehný. Z toho důvodu žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

5. Ve správním spisu se nachází ručně a strojově sepsaný úřední záznam a oznámení přestupku. Z jejich obsahu je zřejmé, že se měl žalobce dopustit přestupku tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Se spácháním přestupku nejprve souhlasil, ale s ohledem na bodový postih požádal policistu o změnu právní kvalifikace. Jelikož mu nebylo vyhověno, dále nespolupracoval, do úředního záznamu se na místě nevyjádřil a odmítl jej podepsat. Naopak se měl chovat arogantně a tvrdit, že byl za jízdy připoután. Současně si před odjezdem vyžádal evidenční číslo policisty, aby si mohl na jeho postup stěžovat. Kromě toho je ve správním spisu založena rovněž kopie evidenční karty řidiče.
6. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a žalobce byl předvolán k ústnímu jednání na den 20. 7. 2016, ke kterému se osobně dostavil. Do protokolu pak uvedl, že se spácháním přestupku nesouhlasí, neboť byl za jízdy připoután, přičemž policista mu neumožnil vyjádřit se do úředního záznamu. Naopak žalobce potvrdil, že

rozhodného dne místem projížděl a policistu upozoroval. Dále byl proveden důkaz listinami založenými ve spisu a svědeckou výpovědí zasahujícího policisty pprap. J. K. Ten k věci uvedl, že spatřil vozidlo žalobce, když stál na pozemní komunikaci vedle vozidla a prováděl kontrolu bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Současně upřesnil, že viděl přijíždět žalobce, který měl na sobě triko modré nebo zelené barvy, protože bylo rovněž s ohledem na typ vozidla dobře vidět, že není za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Z toho důvodu následně vozidlo pronásledoval a zastavil. Žalobce již byl při započetí silniční kontroly připoután bezpečnostním pásem. S uložení blokované pokuty ve výši 100 Kč souhlasil, ale s ohledem na bodový postih žádal o změnu právní kvalifikace. Jelikož pprap. K. jeho žádosti nevyhověl, začal žalobce tvrdit, že byl za jízdy připoután a se spácháním přestupku nadále nesouhlasil. Kromě toho pprap. K. vypověděl, že žalobce viděl poprvé v životě a nemá žádný důvod vypovídat nepravdivě. Dále pprap. K. odpovídal na dotazy žalobce a prvostupňového správního orgánu. V tomto ohledu zejména uvedl, že viděl projíždět žalobce přímo kolem něj, přičemž nebyl připoután a měl na sobě triko světlé barvy. Již si nepamatoval, jakou barvu měl bezpečnostní pás. Žalobci bylo umožněno, aby se do úředního záznamu vyjádřil, ten to však odmítl. Kromě sdělení korespondenční adresy nespolupracoval. Do úředního záznamu pak pprap. K. na místě žádost žalobce o překvalifikování přestupku nezaznamenal, neboť se jedná o běžnou praxi.

7. Následně bylo vydáno **prvostupňové rozhodnutí**. V rámci jeho odůvodnění prvostupňový správní orgán ve vztahu ke skutkovému stavu věci uvedl, že bylo spáchání přestupku dostatečně prokázáno svědeckou výpovědí policisty, u kterého nevyvstaly žádné pochybnosti o jeho věrohodnosti a nezaujatosti. Tím byla obhajoba žalobce přesvědčivě vyvrácena. Ve vztahu k vyjádření žalobce dále prvostupňový správní orgán doplnil, že uvedení korespondenční adresy v rámci projednání přestupku bylo primárně v zájmu samotného žalobce, aby mu bylo v rámci správního řízení možné doručovat. Policisté pak standardně zaznamenávají do úředního záznamu na místě pouze přestupek, který je projednáván. Chování podezřelého z přestupku a další relevantní skutečnosti se uvádějí až do úředního záznamu, kterým se přestupek oznamuje. Podle názoru prvostupňového správního orgánu byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal, přičemž stejně jako v žalobě namítal nedůvodné upřednostnění svědecké výpovědi policisty jako důkazu, přestože nebyla jeho nezainteresovanost na výsledku řízení dostatečně posouzena. Tím podle něj došlo k porušení zásady presumpce neviny.

VI. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
9. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

10. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
11. Žaloba **není důvodná**.
12. Krajský soud předně uvádí, že žalobce v žalobě brojil zejména proti hodnocení provedených důkazů a namítal, že správní orgány bez ohledu na judikaturu a individuální okolnosti případu preferovaly toliko svědeckou výpověď zasahujícího policisty podpořenou jím zpracovanou dokumentací. Nevzaly tak podle názoru žalobce dostatečně do úvahy skutečnost, že byla věrohodnost jeho svědecké výpovědi zpochybněna průběhem silniční kontroly, kdy po něm žalobce požadoval sdělení evidenčního čísla za účelem podání stížnosti a také sám policista označil chování žalobce za arogantní. V této souvislosti žalobce argumentoval tím, že policista mohl mít zájem na výsledku řízení, pročez nelze považovat jeho svědeckou výpověď za věrohodnou a dostačující za účelem prokázání toho, že došlo ke spáchání přestupku.
13. K tomu krajský soud předně v souladu s argumentací správních orgánů uvádí, že se v přestupkovém řízení uplatňuje zásada omezené materiální pravdy, spočívající v tom, že musí správní orgán buďto zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností, nebo zohlednit zásadu *in dubio pro reo* a rozhodnout ve prospěch obviněného z přestupku. Za účelem zjištění skutkového stavu věci pak mohou správní orgány použít jakýchkoliv důkazních prostředků, pakliže byly získány a provedeny v souladu se zákonem, jak stanovuje ust. § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V rámci provedení dokazování během ústního jednání by pak měl příslušný správní orgán hodnotit jednotlivé důkazy samostatně a ve vzájemné souvislosti, přičemž by měl v souladu s ust. § 50 odst. 4 správního řádu zohlednit vše, co vyšlo v řízení najevo. V tomto kontextu je pak nutné přisvědčit argumentaci správních orgánů, že samotné hodnocení důkazů není ovládáno zásadou legální teorie důkazní, podle které by byla zákonem stanovena důkazní síla jednotlivých důkazních prostředků. Naopak je tato otázka ponechána volné úvaze správního orgánu, který se však nesmí dopustit projevu libovůle v rozhodování a musí přezkoumatelně zdůvodnit, proč považoval některé důkazy za věrohodné a jiné nikoliv. V opačném případě je třeba považovat za nepřezkoumatelné rozhodnutí, ve kterém nejsou právní závěry správního orgánu v kontextu provedení dokazování zdůvodněny, popř. pokud jsou v tomto ohledu námitky žalobce bez dalšího považovány za liché, mylné či vyvrácené (k povaze nepřezkoumatelnosti dále srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
14. V nyní posuzované věci se jedná o přestupek spočívající v řízení vozidla bez použití bezpečnostního pásu, což je druh přestupku, u kterého je z podstaty věci možnost zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností značně ztížena. Důvodem je skutečnost, že jeho spáchání nemůže být pravidelně zdokumentováno pomocí technického prostředku, jako je tomu v případě přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti nebo řízení vozidla pod vlivem alkoholu apod. Nelze samozřejmě vyloučit, že může být ze strany policistů vykonáván pomocí technických prostředků dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu se zaměřením na dodržování povinnosti být za jízdy bezpečnostním pásem připoután, ale často je spáchání daného

přestupku zjištěno bezprostředně v rámci silničního provozu. V takovém případě se jedná stejně jako u nedání přednosti v jízdě či telefonování za jízdy o přestupek, který je pozorovatelný pouhým okem, pročez může být v přestupkovém řízení zásadně prokázán pouze svědeckou výpovědí zasahujícího policisty, příp. obrazovým záznamem či fotodokumentací přestupkového jednání. Stejným způsobem se ostatně opakovaně vyjádřil také Nejvyšší správní soud, který například ve svém rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27, uvedl, že: „*Přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem, řešený v nyní zkoumaném případě, nepochybně patří mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem, byť obtížně zachytitelné, proto by věrohodné svědectví policistů představovalo dostatečný důkaz o jeho spáchání.*“

15. Na základě výše uvedeného tedy nelze správním orgánům vyčítat, že za účelem zjištění skutkového stavu věci neprovedly kromě svědecké výpovědi zasahujícího policisty a policejní dokumentace žádné další dokazování, neboť policejní podklady neobsahovaly žádné obrazové zachycení přestupkového jednání. Zdejšímu soudu je pak z úřední činnosti známo, že zejména v případě přestupků pozorovaných pouhým okem proti sobě často stojí tvrzení policisty a obviněného z přestupku, který jeho spáchání z různých důvodů zpochybňuje. Za obvyklou námitku je pak možné s ohledem na absenci jiných důkazních prostředků považovat rovněž zpochybnění nestrannosti policisty, který by měl v řízení obecně vystupovat v postavení úřední osoby, která nemá žádný zájem na výsledku řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 – 42). Přestože krajský soud nevylučuje, že mohou nastat excesivní případy, kdy je policista na věci z osobních či jiných důvodů zainteresován, v nyní projednávané věci nevyvstaly v tomto ohledu žádné důvodné pochybnosti. Žalobce argumentoval tím, že byl za jízdy připoután, přičemž mu policista na místě neumožnil uplatnění jeho práv obviněného z přestupku. Jedná se však o tvrzení, které má oporu pouze v okolnosti, že žalobce chtěl podle úředního záznamu znát evidenční číslo policisty, aby si na něj mohl stěžovat, přičemž policista označil jeho chování za arogantní. Na druhou stranu žalobce neuvedl žádné důvody, proč by policista zastavil náhodně projíždějící vozidlo a jeho řidiče pokutoval za přestupek, kterého se nedopustil. Žalobce navíc nijak nezpochybnil, že jej policista nikdy předtím neviděl a nemá k němu žádný osobní vztah. Pokud by krajský soud přisvědčil argumentaci žalobce, že lze na základě blíže nezdůvodněného tvrzení o zaujatosti policisty a nestandardnosti jeho postupu zpochybnit věrohodnost jeho svědecké výpovědi jako jediného možného důkazního prostředku, pak by byl daný druh přestupku v podstatě neprokazatelný a nestíhatelný. K tomu je vhodné doplnit, že žalobce se mohl nepochybně ohradit (příp. i na místě telefonicky) proti nestandardnímu postupu policisty (tvrzené zamezení práva vyjádřit se do úředního záznamu), což však neučinil.
16. Krajský soud pak nemůže přisvědčit námitce žalobce, že se správní orgány věrohodností svědecké výpovědi policisty nezabývaly. Předně je třeba říci, že prvostupňové a napadené rozhodnutí je nutné z hlediska jejich přezkoumatelnosti posuzovat ve vzájemné souvislosti, neboť tvoří celé řízení jeden funkčně provázaný celek, a to až do okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48). Již prvostupňový správní orgán pak v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně připustil, že je třeba v každé věci individuálně a v kontextu skutkových okolností případu posuzovat, zda je svědecká výpověď policisty věrohodná natolik, aby nesouhlasná tvrzení žalobce

přesvědčivě vyvrátila. V tomto kontextu pak krajský soud vycházel podobně jako správní orgány z toho, že nestrannost policisty nebyla v řízení důvodně zpochybněna, neboť nebyl nijak motivován vypovídat nepravdivě, přičemž by se navíc šikanózním jednáním vystavil potenciálnímu postihu za překročení zákonem svěřené pravomoci úřední osoby. Kromě toho se prvostupňový správní orgán nad rámec uvedeného zabýval také tím, proč nelze považovat uvedení korespondenční adresy za důkaz spolupráce s policistou během projednání přestupku, popř. proč nebyla tvrzená žádost žalobce o překvalifikování jeho přestupkového jednání na jiný (nebodovaný) přestupek na místě zaznamenána. Tyto úvahy pak v podstatě převzal a pomocí judikatury a dotčené právní úpravy dále konkretizoval žalovaný, který na základě podkladů založených ve spisu dospěl rovněž k závěru, že postup policisty nebyl šikanózní a jeho svědeckou výpověď proto lze považovat za dostatečně věrohodnou.

17. Pokud žalobce dále argumentoval nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, krajský soud k tomu dodává, že jej žalovaný správně hodnotil jako nepřiléhavý. V souladu s právním názorem Ústavního soudu obsaženým v tomto nálezu totiž byla ze strany správních orgánů věrohodnost policisty s výpovědí žalobce a obsahem policejní dokumentace konfrontována. V této souvislosti pak nelze považovat za nesprávný procesní postup, pokud správní orgány zohlednily také obsah úředního záznamu, který není sám o sobě dostatečným důkazním prostředkem, ale nepochybně může složit jako podpůrný podklad pro vydání rozhodnutí, a to zejména za účelem ověření toho, zda je výpověď policisty od počátku konzistentní (k povaze úředního záznamu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70). V nyní projednávané věci pak nebyly shledány důvody, které by svědčily o zainteresovanosti policisty na výsledku řízení, neboť se na rozdíl od odkazovaného případu řešeného Ústavním soudem nejedná o situaci, kdy byla předmětem řízení obžaloba stěžovatele z trestného činu křivého obvinění samotných policistů, jejichž svědecké výpovědi byly navíc považovány za věrohodné jen z důvodu hrozby trestní sankce v případě poskytnutí křivé výpovědi. Proto dospěl krajský soud k závěru, že se správní orgány otázkou věrohodnosti svědecké výpovědi policisty zabývaly v kontextu zásady presumpce neviny a *in dubio pro reo* dostatečným způsobem, protože tak nelze považovat jejich rozhodnutí za nepřezkoumatelná.
18. S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. listopadu 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.